

DE WEDUWE VAN ZARFATH HJM Sales, 09-05-2015

Geliefde broeders en zusters, ik dank God voor Zijn wondervolle Woord, dat steeds weer opnieuw tot ons spreekt als wij een duik nemen in de bijbel. Ik verbaas mij er regelmatig over dat God spreekt vanuit welke bijbelse gebeurtenis dan ook! En dan mag ik beseffen dat de gehele bijbel werkelijk door God de Heilige Geest is geïnspireerd en geschreven en eigenlijk als een fantastisch, kunstzinnig borduurwerk mag worden gezien, een wonder op zich. De gebeurtenissen die in de bijbel gelezen kunnen worden, spreken niet alleen tot het hart in direkte zin, maar zijn ook nog eens vol van symboliek waardoor ándere, diepere geestelijke lagen worden aangeboord.

Zo staat in 1 Kon. 17 een gebeurtenis vermeld over een behoeftige weduwe, die in de stad Zarfath woonde, en die zo arm was dat zij dacht spoedig van honger te moeten sterven. Zij en haar zoon! Maar God zond hulp. Hij stuurde de profeet Elia naar haar toe. Elia verrichtte een wonder. Uiteraard op basis van het bijbelse geloof van de weduwe in Gods belofte! En zij en haar zoon werden gered van een zekere hongerdood.

De meest aan de oppervlakte liggende betekenis van het verhaal luidt, dat wanneer op God wordt vertrouwd, Hij beslist in al de noden zal voorzien. Werp al uw bekommernissen, uw noden en zorgen op de Heer, want Hij zorgt voor u, zo leest u in 1 Petr. 5:7. Het verhaal is als volgt.

1 Kon. 17:8-16 – *“Toen geschiedde het woord des HEEREN tot hem (NB, de profeet Elia!), zeggende: Maak u op, ga heen naar Zarfath, dat bij Sidon is, en woon aldaar; zie, Ik heb daar een weduwwrouw geboden, dat zij u onderhoude. Toen maakte hij zich op, en ging naar Zarfath. Als hij nu aan de poort der stad kwam, ziet, zo was daar een weduwwrouw, hout lezende; en hij riep tot haar, en zeide: Haal mij toch een weinig waters in dit vat, dat ik drinke. Toen zij nu heenging om te halen, zo riep hij tot haar, en zeide: Haal mij toch ook een bete broods in uw hand. Maar zij zeide: Zo waarachtig als de HEERE, uw God, leeft, indien ik een koek heb, dan alleen een handvol meels in de kruik, en een weinig olie in de fles! En zie ik heb een paar houten gelezen, en ik ga heen, en zal het voor mij en voor mijn zoon bereiden, dat wij het eten, en sterven. En Elia zeide tot haar: Vrees niet, ga heen, doe naar uw woord; maar maak mij vooreerst een kleinen koek daarvan, en breng mij dien hier uit; doch voor u en uw zoon zult gij daarna wat maken. Want zo zegt de HEERE, de God Israëls: Het meel van de kruik zal niet verteerd worden, en de olie der fles zal niet ontbreken, tot op den dag, dat de HEERE regen op den aardbodem geven zal. En zij ging heen, en deed naar het woord van Elia; zo at zij, en hij, en haar huis, vele dagen. Het meel van de kruik werd niet verteerd, en de olie van de fles ontbrak niet, naar het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had door den dienst van Elia.”*

Zoals gezegd, de eerste betekenis van het verhaal luidt, dat wie op God vertrouwt, niet zal worden beschaamd. De weduwe vertrouwde Gods Woord en Zijn belofte, die Hij haar deed middels Zijn profeet Elia.

Maar wanneer we dieper gaan graven om de rots, het fundament van dit Woord van God te ontdekken, dan worden geweldige, geestelijke waarheden zichtbaar.

Om met de profeet Elia te beginnen, hij was een groot profeet en echt een man Gods. Bereid om Hem te dienen. Zijn naam (*“Eli-jah”* – אֱלִיָּהּ) betekent dan ook *“Mijn God is HEER”*. Maar ook Elia was mens. Ook hij had menselijke zwakheden. Zo lezen we bijvoorbeeld in 1 Kon. 19 dat hij angstig vluchtte voor koningin Izébel, beschermvrouw van de Baälpriesters, terwijl hij kort daarvoor nog een geweldige overwinning over juist die Baälpriesters had behaald. Leest u 1 Kon. 18.

In 1 Kon. 17:1-7 is te lezen, dat Elia op Gods bevel werd verzorgd door vogels, nl. raven. Maar de vraag deed zich voor of Elia nog wel werkelijk op God zou vertrouwen, als er zelfs ook geen raven meer zouden zijn, als er helemaal niets meer was! Als er echte nood was! God stuurde Elia naar Zarfath. Niet alleen om daar een wonder voor die arme weduwe te verrichten, zodat zij weer te eten zou hebben, maar ook om van haar noodzakelijke levenslessen te leren. De arme weduwe zou een les leren, maar ook Elia zelf.

God beval Elia: *“Ga naar Zarfath en wóón daar”*, m.a.w. *“blijf dáár in Zarfath”*. En wat zei God vervolgens? Hij zei: *“Ik heb daar een weduwe geboden om jou te onderhouden”*. Dat was menselijkerwijs gesproken een onmogelijke zaak. In die tijd waren weduwen bijzonder arm. Er was geen enkele sociale voorziening voor een weduwe. Daarom had God ook het zwagerhuwelijk ingesteld (Deut. 25:5 e.v.), zodat een weduwe toch werd verzorgd en niet van honger hoefde te sterven. Maar blijkbaar had deze weduwe geen zwager die met haar wilde trouwen. Deze weduwe was voor haar verzorging afhankelijk van haar enige zoon. Maar die zoon was nog een kleine jongen, zoals we begrijpen uit 1 Kon. 17:19.

God zei Elia om naar Zarfath te gaan. *“Zarfath”* (in Hebreeuws *“Tsorfat”* – צרפת), betekent *“plaats van louteren, van smelten”*. Dáár moest Elia naar toe gaan én blijven. Hij moest er leren te geloven en op God te vertrouwen. Hij moest gelouterd worden. Hij moest immers de grote geloofsoverwinning over de vierhonderd Baälpriesters (1 Kon. 18) nog behalen!

Ook de arme weduwe moest nog worden gelouterd. Maar zij was al op weg in dat leerproces. Want zij was juist bezig om hout te lezen, toen Elia haar ontmoette. En hout heeft in bijbelse zin geweldige betekenis. Dat hout was een typebeeld van het kruis waarop Jezus Christus voor onze zonden stierf. Lees Hand. 5:30; 10:39; 13:29; Gal. 3:13 en 1 Petr. 2:24. 1 Petr. 2:24 – *“Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout; opdat wij, der zonden afgestorven zijnde, der gerechtigheid leven zouden; door Wiens striemen gij genezen zijt.”*

Hout bracht ook verlichting voor de dorst van het volk van Israël aan het begin van hun woestijnreis op weg naar het Beloofde Land. Opnieuw hout als typebeeld van het kruis! Zij arriveerden in Mara, maar het bittere water daar kon niet worden gedronken. Echter God wees aan Mozes een hout, dat hij in het water wierp waarna het zoet en drinkbaar werd. Ex. 15:25a – *“Hij dan riep tot den HEERE; en de HEERE wees hem een hout, dat wierp hij in dat water; toen werd het water zoet.”*

Het kruis van Jezus is in staat om elke bitterheid weg te nemen, waarna wij mogen drinken van het frisse, zoete, levende water van de Heilige Geest (Joh. 7:37-39).

De weduwe nu zocht hout om haar kachel mee aan te steken en om te kunnen koken. Zij zocht de warmte van het kruis van Jezus in overdrachtelijke zin. Zij zocht geestelijk te eten en te drinken van Jezus. Bij Hem moest zij zijn! Toen Elia haar hiermee bezig zag, wist hij meteen: Zij is het. Bij haar moet ik zijn. Zij is de bewuste weduwe. Nogmaals, broeders en zusters, we dienen dit in geestelijk overdrachtelijke zin te beschouwen. Elia zag waar zij mee bezig was en hij gaf haar toen zijn vat, zijn eigen waterfles en vroeg haar om water. Een vat verwijst in de bijbel naar het hart (Matth. 25:4; Rom. 9:23; 2 Cor. 4:7; 2 Tim. 2:20). Elia vroeg aan haar om zijn hart met het levende water van de Heilige Geest te vullen. En zij deed het! De dorst van Elia werd geleest met het water, dat de weduwe hem gaf, verwijzende naar haar getuigenis.

Hierna vroeg Elia haar ook om een stuk brood. Uit het verhaal mogen we afleiden, dat hij dit in Gods opdracht vroeg. Brood, d.w.z. het geestelijke, hemelse Brood typeert Jezus (Joh. 6:35,48), Die ook Zelf het Woord van God wordt genoemd (Joh. 1:1,14; Openb. 19:13). Maar nu aarzelde de weduwe. Er was geen onmiddellijke, positieve respons. Zij zei, dat zij nog slechts een heel klein beetje meel bezat en een heel klein beetje olie. Met dat hout zou zij haar kachel aansteken en dan zou zij nog één brood kunnen bereiden voor haar en haar zoon. Daarna zouden zij helaas moeten sterven.

Bedenkt u dat er hongersnood heerste, broeders en zusters! M.a.w. door de hongersnood was er materieel en geestelijk niets meer voorhanden. Er was ook nauwelijks nog Woord van God beschikbaar (de meel) en nauwelijks nog olie (beeld van de Heilige Geest). De weduwe had zo weinig meel en olie tot haar beschikking, dat zij dit eigenlijk niet kon delen. Maar Elia zei tegen haar: *“Vrees niet, maak eerst voor mij een klein koekje en maak dáárna wat voor jou en je zoon. Weduwe, vrees niet, want de Heer heeft mij gezegd: Het meel in jouw kruik zal niet opraken en ook de olie in jouw fles niet. Tot aan de dag, dat de Heer weer regen op de aarde geven zal.”* (1 Kon. 17:14).

De weduwe gehoorzaamde op het woord van de profeet Elia. Zij geloofde in Gods belofte. Zij was immers niet voor niets op zoek gegaan naar het kruis, naar Jezus. En het wonder geschiedde! Overvloed van goddelijke zegeningen bereikte de weduwe en haar huis! Het meel in de kruik en de olie in de fles raakten niet op. In materiële zin: zij kreeg voldoende te eten. In geestelijke zin: zij verkreeg overvloed van Gods Woord en Gods Geest.

Het wonder zal ook in ons leven gebeuren als wij op zoek gaan naar Jezus' Offer aan het kruis en vervolgens Gods Woord gaan gehoorzamen. Op grond van geloof in Zijn beloften!

Ik denk, dat niet alleen de weduwe, maar ook Elia verbijsterd zal zijn geweest over de macht van God. Hun harten werden gelouterd door deze geloofsbeproeving. Er zal stabiel geloof in hun harten zijn ontstaan. Hierdoor kon de weduwe ondanks de hongersnood staande blijven. Hierdoor zou Elia enige tijd later ondanks de overmacht aan afgodische Baälpriesters staande kunnen blijven (1 Kon. 18).

Geliefde broeders en zusters, in het verhaal mogen we goddelijke waarheden ontdekken! Geef van uw inkomsten éérst aan God, dan zal hij je overvloedig zegenen. Lees bijvoorbeeld Mal. 3:10 – *“Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de HEERE der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.”* Lees ook Luk. 6:38.

En heeft u slechts weinig van Woord en Geest tot uw beschikking? Geeft het desondanks over aan Jezus om de hongerigen te voeden en Hij zal het vermenigvuldigen. Dat deed ook die kleine jongen, die Hem zijn lunchpakketje van vijf broodjes (typebeeld van Gods Woord) en twee visjes (typebeeld van de Heilige Geest) overgaf, waarna Jezus de broden en visjes vermenigvuldigde en vijfduizend mannen werden gevoed.

Joh. 6:9-11 – *“Hier is een jongskens, dat vijf gerstebroden heeft, en twee visjes; maar wat zijn deze onder zo velen? En Jezus zeide: Doet de mensen nederzitten. En er was veel gras in die plaats. Zo zaten dan de mannen neder, omtrent vijfduizend in getal. En Jezus nam de broden, en gedankt hebbende, deelde Hij ze den discipelen, en de discipelen dengenen, die nedergezeten waren; desgelijks ook van de visjes, zoveel zij wilden.”*

Moge de Heiland u en mij deze week overvloedig zegenen. Amen.